

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนชลประทานวิทยา จังหวัดนนทบุรี

The Effects of Using the Guidance Activities Package on Self Control Behavior in Classroom of Mattayom Suksa I Students at Cholpratanwittaya School Nontaburi Province

นางสาวจิรารัตน์ เรียวแรง * อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิพัฒน์ เมฆขจร **

(2) รองศาสตราจารย์ ดร.ลัดดาวรรณ ณ ระนอง ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา จังหวัดนนทบุรี ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และ (2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา ระหว่างกลุ่มที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและกลุ่มที่ใช้ข้อสนเทศ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ซึ่งผู้วิจัยทำการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 90 คน แล้วจึงทำการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง 45 คน กลุ่มควบคุม 45 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว จำนวน 10 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกโดยใช้ชุดการให้ข้อสนเทศจำนวน 10 ครั้ง เช่นกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน จำนวน 45 ข้อ (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน 10 กิจกรรม และ (3) ชุดการให้ข้อสนเทศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าอำนาจจำแนก และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า (1) ภายหลังการทดลองนักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) ภายหลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนสูงขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับข้อสนเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Abstract

This research aims to (1) study the effects of using the guidance activities package on Self-control behavior in classroom of Mattayom Suksa I students at Cholpratanwittaya School Nonthaburi Province. Before and after using the set of guidance activities. And (2) compare the behavior self-control in classroom of Mattayom Suksa I students at Cholpratanwittaya School. Among the set of guidance activities and groups that use the information.

This research is experimental research. The student sample Mattayom Suksa I students at Cholpratanwittaya School, second semester 2010. The researchers randomly and a group of 90 people and then randomly and simple. Experimental group was the control group 45 to 45 people. The experimental group received training using a series of events in the control group of 10 counselors have been trained using a set of information for 10 times, as well. Tools used in this study were (1) behavior scale self-control in the classroom before and after the activity sets guidance on behavior and self-control in a class of 45 items (2) activity sets guidance on behavior. Self-control in class 10 events. And (3) Set of information. The statistics used to analyze data, including mean, standard deviation. Determination of the discrimination. And t - tests.

The results showed that (1) After the experiment, students use a set of guidance activities in self-control behavior in a class with high statistically significant at the .05 level. And (2) After the experiment, students receive guidance activities using a self-control behavior in the classroom than students who received the information. Statistically significant at the .05 level.

Keywords: Sets guidance activities, Self-control behaviors in the classroom, Secondary

* มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

email www.aunva345@hotmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำแขนงวิชาแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

*** รองศาสตราจารย์ประจำแขนงวิชาแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

บทนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550 – 2554) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี) ที่เน้น “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” และใช้เศรษฐกิจเป็นเครื่องมือช่วยพัฒนาคนให้มีความสุขและมีคุณภาพชีวิตที่ดี พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนวิธีการพัฒนาแบบแยกส่วนมาเป็นบูรณาการแบบองค์รวม และเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายในสังคมมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนการพัฒนา เพื่อมุ่งสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” ดังนั้นยุทธศาสตร์การพัฒนาคนและสังคมไทยจึงให้ความสำคัญลำดับสูงกับการพัฒนาคุณภาพคนเนื่องจาก “คน” เป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนา ขณะเดียวกันเป็นผู้ขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าประสงค์ที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุลทั้งจิตใจ ร่างกาย ความรู้และทักษะความสามารถ เพื่อให้เทียบพร้อมทั้งด้าน “คุณธรรม” และ “ความรู้” ซึ่งจะนำไปสู่การคิดวิเคราะห์อย่าง “มีเหตุผล” รอบคอบและระมัดระวัง ด้วยจิตสำนึกในศีลธรรมและ “คุณธรรม” ทำให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและสามารถตัดสินใจโดยใช้หลัก “ความพอประมาณ” ในการดำเนินชีวิตอย่างมีจริยธรรม ซื่อสัตย์สุจริต อุดมคติอันหมั่นเพียร อันจะเป็น “ภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี” ให้คนพร้อมเผชิญต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีและมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นและสังคมที่สงบสันติสุข ขณะเดียวกันเป็นพลังในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจให้มีคุณภาพ มีเสถียรภาพและเป็นธรรม รวมทั้งการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เป็นฐานการดำรงชีวิตและการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน นำไปสู่สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน จากสภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีความแตกต่างจากอดีตเป็นอย่างมาก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ด้านสภาพแวดล้อม ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งส่งผลกระทบต่อการวางรากฐานของการเจริญเติบโตของเด็ก เด็กจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันกับสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ความเป็นอยู่ในปัจจุบันของเด็ก แสดงให้เห็นถึงรากฐานของความเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ซึ่งการดูแลเอาใจใส่เด็กให้มีความสุข คือ มีสุขภาพดีทั้งร่างกายและจิตใจ รู้จักควบคุมตนเอง เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

ในการจัดการเรียนการสอน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มุ่งเน้นเด็กเป็นสำคัญ นอกจากจะมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะเนื้อหาวิชาที่เรียนแล้วยังมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการทำงาน การเรียน และพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสม มีความประพฤติดี มีระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคม การมีวินัยในชั้นเรียน ย่อมนำไปสู่การตั้งใจเรียน และนักเรียนมีพฤติกรรมเหล่านี้สูง ย่อมทำให้การเรียนประสบความสำเร็จ พฤติกรรมการควบคุมตนเองด้านการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการวิจัยพบว่ายังมีนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคในการเรียนอยู่มาก พฤติกรรม ดังกล่าว ได้แก่ ชุกชน ไม่ตั้งใจเรียน หนีเรียน ขาดเรียน พุดคุยในขณะที่ครูสอนแสดง พฤติกรรมที่เป็นจุดเด่นในห้อง พุดจาหยาบคาย (โสภณ พรหมพลธร.2547 :1) พฤติกรรมสำคัญพฤติกรรมหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ก็คือ พฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน พฤติกรรมดังกล่าวมีลักษณะที่ตรงข้ามกับ พฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคในการเรียน หากนักเรียนมีพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียนได้มากย่อมลดละเลิกพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนต่าง ๆ ได้ และจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ในที่สุด แต่พฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนนี้มีในปริมาณที่แตกต่างกันในนักเรียนทั่วไป การที่นักเรียนมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนมาก-น้อยแตกต่างกันอาจเป็นเพราะมีเหตุปัจจัยจากภายในและ/หรือภายนอกตัวนักเรียนที่แตกต่างกัน ในปัจจุบันเด็กที่มีปัญหาด้านการควบคุมตนเอง มีอยู่ในทุกสถาบันการศึกษา ตั้งแต่ระดับปฐมวัยขึ้นไป ต่างกันก็เพียงปริมาณของเด็กที่มีปัญหาด้านการควบคุมตนเองมีมากหรือน้อย ความรุนแรงของปัญหาด้านการควบคุมตนเองที่เกิดขึ้นมีมากขนาดไหน เมื่อสถานศึกษาใดมีเด็กที่มีปัญหาทางด้านการควบคุมตนเองเกิดขึ้นใน

โรงเรียน ปัญหาที่ตามมาจะไม่พ่นให้ครูประจำชั้น ครูผู้สอน ผู้ปกครอง เพื่อนนักเรียนด้วยกัน ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องต้องตามแก้ไข ถึงแม้ว่าปัญหาด้านการควบคุมตนเองของนักเรียนจะมีปัญหาใหม่ แต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานมากแล้ว อีกทั้งได้มีการร่วมมือกันแก้ไขมาโดยตลอดก็ตาม

จากการที่ผู้วิจัยมีประสบการณ์การสอนนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาและจากการสอบถามครูประจำชั้นครูผู้สอน และผู้เกี่ยวข้องด้านการเรียนการสอนหลาย ๆ คน เกี่ยวกับปัญหาในการเรียนของนักเรียนนั้น พบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นปัญหามากสำหรับครูผู้สอน เพราะนอกจากนักเรียนจะไม่ตั้งใจเรียนแล้วยังเป็นการทำลายสมาธิของเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นเรียนอีกด้วย และยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญที่จะสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวสำหรับฝึกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน และทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียนให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา จังหวัดนนทบุรี ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 374 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 90 คน จากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 45 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่เป็นแบบวัดและชุดกิจกรรมแนะแนว ดังนี้

- 1) แบบวัดตัวแปร จำนวน 1 แบบวัด ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมที่มีต่อการควบคุมตนเองในชั้นเรียน
- 2) ชุดกิจกรรมแนะแนว มี 2 ประเภท ได้แก่ (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน มี 10 กิจกรรม (2) ชุดการให้ข้อเสนอแนะ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1) ขั้นเตรียมการทดลอง
 - (1) ทำหนังสือขอความร่วมมือจากโรงเรียนชลประทานวิทยา อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เพื่อขอทำการทดลองและเก็บข้อมูล
 - (2) ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ตอบแบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน

มี 45 ข้อ เพื่อเก็บคะแนนการทดสอบก่อนเรียน (Per-test)

2) ขั้นตอนการ

(1) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที สัปดาห์ละ 1 ครั้ง

(2) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยฝึกด้วยชุดการให้ข้อเสนอแนะ โดยฝึกจำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ในวันเดียวกันแต่ต่างเวลายัน

(3) หลังเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 1 สัปดาห์ ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน อีกครั้งเพื่อเก็บคะแนนการทดสอบหลังเรียน (Post – test)

(4) นำผลที่ได้จากการตอบแบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนมาตรวจให้คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

(5) นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่

1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของคะแนนพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

2) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนก่อนและหลัง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว โดยใช้การทดสอบค่าที (t – test Dependent)

3) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับชุดการให้ข้อเสนอแนะ โดยการทดสอบค่าที (t – test Independent) การวิเคราะห์ทางสถิตินี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณโดยคอมพิวเตอร์

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผล

1. ผลการวิจัยมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียนสูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา สามารถอภิปรายผลได้ตามสมมติฐานดังนี้

2.1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียน มีพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนสูงขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถนำมาใช้ปรับพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ทั้งนี้เพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์โดยคำนึงถึงธรรมชาติของผู้เรียนและนำแนวคิดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมาเป็นพื้นฐานในการสร้างชุด

กิจกรรม ซึ่งทุกกิจกรรมจะประกอบไปด้วยเทคนิคต่าง ๆ เช่น สถานการณ์จำลอง เกม และกรณีตัวอย่าง โดยมีการดำเนินกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์จากการทำกิจกรรม และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนนำข้อคิดที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งผลนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพิทยากรณ์ พิทยารกุล (2546) การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อปรับพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาหลวง ตั้งกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนลดลงหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของจินตนา บัวเพียน (2550) ผลการฝึกเพื่อพัฒนาความเชื่อในการควบคุมสาเหตุและผลจากการกระทำของตน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีจิตลักษณะแตกต่างกันด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมการฝึกเพื่อพัฒนาความเชื่อในการควบคุมสาเหตุและผลจากการกระทำของตน มีความเชื่อในการควบคุมสาเหตุและผลจากการกระทำของตนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว เช่นเดียวกับการศึกษาของอังคณา เมตุลา (2546) ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อการรู้จักตนเองและเห็นคุณค่าในตนเองฝึกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสหราษฎร์รังสฤษดิ์ จังหวัดนครพนม พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการมีการรู้จักและเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัมพร แสงวิเชียร (2546) ซึ่งศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกุศบาทรามบุรี จังหวัดสกลนคร พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ

2.2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานวิทยา ที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียนสูงขึ้นกว่านักเรียนที่รับการเรียนโดยใช้ชุดการให้ข้อเสนอแนะ นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้จากการได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ร่วมกันโดยมีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดในระหว่างเพื่อนจึงทำให้พัฒนา จากสิ่งที่ไม่รู้มาเป็นรู้ จากการที่ไม่เคยมีใครแนะนำ อย่างถูกต้องตามหลักการกลับกลายเป็นการพัฒนาตนเองอย่างถูกต้องจากการเรียนรู้ด้วยตนเองและกลุ่มเพื่อน เป็นผลมาจากองค์ประกอบชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อปรับพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียน กล่าวคือ ชุดกิจกรรมนี้มีการแจ้งวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนได้ทราบ อย่างชัดเจน การร่วมกิจกรรมตามลำดับขั้นตอนของกิจกรรมตามวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน (four phases of the learning cycle /ERGA) ทำให้ผู้ร่วมกิจกรรมเข้าใจกิจกรรมได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้นักเรียนยังได้เรียนจากเอกสาร เช่น ใบความรู้ เอกสารประกอบกิจกรรม และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง ละคร กลุ่มย่อย นิทาน เพลง สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนสามารถกระตุ้นให้เกิดการอยากเรียนรู้ส่งผลให้เกิดเป็นแรงจูงใจในการทำกิจกรรมเกิดความสนใจและตื่นตัวในการเรียนรู้ของนักเรียน ประกอบกับสิ่งที่เรียนนั้นตรงกับ ความสนใจ และมีความเหมาะสมพอเหมาะจึงทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ดังนั้นจะเห็นได้ว่าชุดกิจกรรมแนะแนวมีประโยชน์มากต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมควบคุมตนเองของนักเรียนซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ที่กล่าวว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองในชั้นเรียนจะได้รับประโยชน์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้ข้อเสนอแนะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมยุรี วิสูตราศัย (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชาวมหากร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของประเสริฐ จีบสันเทียะ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดโบสถ์อินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และภายในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริลักษณ์ ละเอียดอ่อน (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟันฝ่าปัญหาและอุปสรรคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลลืออำนาจ จังหวัดอำนาจเจริญ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟันฝ่าปัญหาและอุปสรรค สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟันฝ่าปัญหาและอุปสรรค สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรศึกษาคู่่มือการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวนี้อย่างละเอียดและมีความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบย่อยของพฤติกรรม การควบคุมตนเองในชั้นเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมเพื่อพฤติกรรมควบคุมตนเองให้เข้าใจก่อนนำไปใช้

1.2 กิจกรรมแนะแนวส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมกลุ่ม ควรมีการแบ่งกลุ่มที่หลากหลาย เพื่อให้ให้นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรมอย่างมีชีวิตชีวา สนุกสนานกับเพื่อน มีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

1.3 ก่อนลงมือปฏิบัติกิจกรรมแต่ละกิจกรรมควรมีการตกลงกติกาในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้ชัดเจนเสียก่อน เพื่อรักษาเวลาให้เป็นไปตามที่กำหนด

1.4 ขณะดำเนินกิจกรรมทุกกิจกรรม ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ กล้าแสดงออก และแสดงความคิดเห็นเป็นหลัก เพื่อให้นักเรียนเกิดแนวคิดและมีการพัฒนาพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียนด้วยตนเอง มิใช่เกิดจากการอบรม หรือว่ากล่าวตักเตือนจากครู

1.5 ขึ้นสรุปเป็นขั้นตอนที่สำคัญ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และควรประเมินผลความคงทนของการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ใช้แบบวัดพฤติกรรม แบบทดสอบพฤติกรรม การสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นต้น

1.6 เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมควรมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่องและกระตุ้นเป็นระยะ ๆ เพื่อความคงทนของพฤติกรรม การควบคุมตนเองในชั้นเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่ควรให้การพัฒนาพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียนเป็นอย่างสูง

2.2 ควรทำการศึกษาเพื่อหาปัจจัยแวดล้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมควบคุมตนเองในชั้นเรียน เพื่อนำมาพัฒนาร่วมกับชุดกิจกรรมแนะแนวที่สร้างขึ้นในการวิจัยนี้

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ (2544) *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์
คุรุสภา ลาดพร้าว
- กระทรวงศึกษาธิการ (2551) *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์
คุรุสภา ลาดพร้าว
- กรมวิชาการ (2545) *แผนพัฒนาการแนะแนวในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545 – 2549)*
กรุงเทพมหานคร คุรุสภาลาดพร้าว
- ทิตนา แจมมณี (2545) *กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน* กรุงเทพมหานคร นิชินแอลเวอร์
ไทซิ่ง กรูฟ
- บุญชม ศรีสะอาด (2545) *การวิจัยเบื้องต้น* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาการ
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536) *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น* กรุงเทพมหานคร ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538) *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาการ
- สมร ทองดี และปรานี รามสูต (2545) “แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว” ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนา
เครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว* หน่วยที่ 9 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541) *การเปรียบเทียบพฤติกรรม* กรุงเทพมหานคร ภาควิชาจิตวิทยาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2550) *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10
(พ.ศ. 2550 – 2554)* สำนักนายกรัฐมนตรี
- กันทวลย์ ภูวนันท์ (2549) “ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวในการพัฒนาเจตคติต่อการคุกคามทางเพศและความภาคภูมิใจ
ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
- จินตนา บัวเฟียน (2550) “ผลการฝึกเพื่อพัฒนาความเชื่อในการควบคุมสาเหตุและผลจากการกระทำของตน ของนักเรียน
วัยรุ่นที่มีจิตลักษณะแตกต่างกันด้วยชุดกิจกรรมแนะแนว” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
(การแนะแนว) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- นงนุช โรจนเลิศ (2533) *การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น* ปริญญานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- บุญเทิง สายยศ (2543) “ผลการใช้เทคนิคควบคุมตนเองและเทคนิคการให้สัญญาตนเองเพื่อลดพฤติกรรมขาดระเบียบใน
ชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- บุษบากร ดันจาวรรณ (2545) “การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มการเห็นคุณค่าในตนเองตามแนวคิด ของคูเปอร์สมิธ
และพฤติกรรมเรียนที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(การแนะแนว) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช
- ปนัดดา อี่ยมสกุล (2538) “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”
ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประภาวดี แจ่มศิริ (2527) “ผลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1”

วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเสริฐ จีบสันเทียะ (2546) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา

พยุ่ง ใบแย้ม “ผลการใช้เทคนิคการควบคุมตนเองที่มีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม

ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทวน จังหวัดกาญจนบุรี” วิทยานิพนธ์

ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

สุโขทัยธรรมาราช

พิทยาภรณ์ พิทยาธกุล (2546) “การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อปรับพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3” ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(การแนะแนว) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

ภรณ์ อินทรสร (2526) “ผลของการใช้วิธีการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5” วิทยานิพนธ์คุรุศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มยุรี วิสูตรราชย์ (2546) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2”

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา

ยุพดี ปิตตะกุล (2537) “ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีความเข้มข้นเน้นเพียรในการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ศิริลักษณ์ ละเอียดอ่อน (2552) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟันฝ่าปัญหาและอุปสรรค

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลลืออำนาจ จังหวัดอำนาจเจริญ” วิทยานิพนธ์ปริญญา

วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การแนะแนว) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

สายบัว นนทศิลา (2548) “การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาด้านสังคม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2” บทคัดย่อ

ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุพล ชัดเชื้อ (2535) “การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับเปลี่ยนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,สาขาจิตวิทยาการศึกษา,มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ

โสภณ พรหมพลจร (2547) “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการควบคุมตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การแนะแนว) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

สุโขทัยธรรมาราช

อังคณา เมตุลา (2546) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อการรู้จักและเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(การแนะแนว) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

อัมพร แสงวิเชียร (2546) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกุดบากราชบุรีบำรุง จังหวัดสกลนคร”

อินทรา มั่นธรรม (2537) “การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักปริมาตรและการควบคุมตนเอง
ควบคู่กับการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะหัน
อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อรนงค์ วิทยานิพนธ์ (2533) “การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ที่มีต่อพฤติกรรม
ก่อนนอนในห้องสมุด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม” วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม (2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย*. รายงานการวิจัย (ฉบับที่ 21)
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ธีระ ชัยยุทธชรรยง. (2525). “กิจกรรมกลุ่มกับการจัดกิจกรรมแนะแนว” *แนะแนว* 24, 127 (กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2533)

Cormier , William H. and Sherilyn L. *Cormier Interviewing Strategies for Helpers : A Guide to Assessment , Treatment,
and Evaluation*. California : Brooks/Cole Publishing Company,1979

Thoresen , Carl E. and Michael J. Mahoney. *Behavioral Self- Control*. New York : Holt, Rinehart and Winston,1974

Wilson , Terence G. and Daniel K.O. Leary. *Principles of Behavior Therapy*. New Jersey : Prentice – Hall,1980.